

TAMARA BALAN

cl. a XI-a, Liceul Teoretic „Ion Creangă”, mun. Chișinău

Traseul spre CONSACRARE

Mulți dintre noi își aleg profesia în funcție de venitul material pe care îl aduce, alții însă pun accent pe ceea ce le produce plăcere. Cert este faptul că multe personalități au avut grijă să-și diversifice meseriile, unii poate din obligație, până să ajungă la profesia care i-a consacrat cu adevărat.

Profesii diverse și cu totul neașteptate am întâlnit și în biografiile multor scriitori clasici, dar și contemporani, unele meserii fiind din registre absolut diferite, neavând nicio tangență cu cea a omului creator, fapt într-adevăr impresionant.

Bunăoară, **Mihai Eminescu** a avut un număr mare de ocupații: de la sufleor și copist până la traducător, revizor școlar și secretar în formația lui Mihail Pascaly. Faptul că a activat în domeniul teatral i-a oferit lui Eminescu șansa de a-l cunoaște pe Ion Luca Caragiale, care l-a influențat să debuteze în diverse publicații, iar de aici, în marea literatură.

Îl putem remarca și pe **Tudor Arghezi** ca pe un scriitor care a profesat și meserii de altă categorie. A început-o cu cea de meditator chiar de la o vârstă timpurie din cauza situației precare din familie, mai târziu, din același motiv, se angajează, în urma unui examen de chimie, ca laborant la o fabrică de zăhăr. La vârsta de 25 de ani, pentru a-și câștiga existența, lucrează în atelierul unui bijutier. În primele zile ale lui februarie 1900, intră la mănăstirea Cernica, iar după un noviciat de șase luni este diacon, primind numele de Iosif. Viața călugărească l-a inspirat pe Arghezi să scrie versuri în revista *Liga ortodoxă*, condusă de Alexandru Macedonski. În romanele sale scriitorul a mărturisit că nu avea vocație pentru viața de călugăr, căci autorul *Psalmilor* era un eretic și nu un spirit mistic. A recurs la acest refugiu mai mult din comoditate, unul din unchii săi fiind un înalt ierarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Meserii diverse a profesat și romancierul, dramaturgul **Liviu Rebreanu**. A lucrat ca funcționar la primăria din Vărarea. Dânsul a mai fost atras și de medicină, însă cursurile presupuneau cheltuieli inacceptabile pentru familia sa. Din cauza greutăților financiare, a fost nevoit să se angajeze ca ajutor de notar. Până la 37 de ani a avut îndeletniciri diverse:

de la întocmirea reclamelor la traducerea unor piese, apoi la pregătirea revistei bilunare *Teatrul*. A fost angajat ca reporter la *Adevărul*, după care ultima sa funcție vine în decembrie 1929, când este numit director al Teatrului Național din București.

Ion Barbu este pseudonimul matematicianului Dan Barbilian, al cărui talent matematic se manifestă încă din timpul liceului. La o vârstă timpurie este numit profesor titular de algebră la Facultatea de Științe din București. Publică diferite articole în reviste matematice. Debutul său artistic a fost declanșat de un pariu cu Tudor Vianu. Plecați într-o excursie la Giurgiu în timpul liceului, Dan Barbilian îi promite lui Tudor Vianu că va scrie un caiet de poezii, argumentând că spiritul artistic se află în fiecare. Grație acestui „pariu”, Dan Barbilian își descoperă talentul și iubirea față de poezie. El spunea că *poezia și geometria sunt complementare în viața sa: acolo unde geometria devine rigidă, poezia îi oferă orizont spre cunoaștere și imaginație*.

A reușit să îmbine cu succes profesia de medic cu cea de scriitor și **Anton Pavlovici Cehov**. După fuga tatălui său la Moscova, este nevoit să ofere meditații. La vârsta de 19 ani face studii de medicină la Moscova și-și ajută financiar familia, publicând în reviste umoristice. Cunoștințele din domeniul medicinei și-au găsit oglindire în piesa de teatru *Asupra efectelor nocive ale tutunului*, iar mai târziu în povestirea *Salonul numărul 6*.

Pentru că meseria de scriitor rămâne încă neprofitabilă atât în Republica Moldova, cât și în străinătate, mulți prozatori și poeți profesază oficial în alte domenii. Ba chiar unii dintre ei au trecut de la o meserie la alta și cred că au avut de câștigat din aceasta. Majoritatea scriitorilor consacrați scriu de ani buni pentru ziare și reviste. Despre cât bine le-a făcut munca de profesor, jurnalist, laborant sau cercetător, știu doar ei. Cert este faptul că au lucrat în diferite domenii și cred că asta le-a lărgit viziunea asupra lucrurilor. *Scriitorul, mai ales, trebuie să încerce meseriile din mediile pe care nu le cunoaște pentru a descoperi cheia la cutiuța cu inspirație, care pentru unii este mai tot timpul acoperită de praf* (Stelian Tănase).